

vroeg of ze naast me kwamen zitten. Dat deden ze, elk aan één kant van Sams bed. Ik had van de oncoloog geleerd dat de eerste zin de duidelijkste moet zijn, dus ik zei: ‘Jongens, ik ben vandaag in het ziekenhuis geweest. Ik heb kanker. Maar we gaan ertegenaan.’

Lennart schoof een meter van me af en riep: ‘Is het besmettelijk?’

Sam vroeg: ‘Gaat de vakantie nu niet door?’

En dat was zo heerlijk. Het leven was dus toch nog normaal. Als ik terugdenk hebben de idiote reacties van die twee me toen, op dat moment, definitief op mijn benen gezet. Ik kon niet anders dan glimlachen toen ik zei: ‘Nee, het is niet besmettelijk. Maar we gaan niet meer naar Frankrijk, want ik moet nog verder onderzocht worden, en daarna begint de behandeling.’

‘Ga je dood?’ vroegen ze.

En ik antwoordde: ‘Dit wordt misschien mijn ziekste spelletje ooit, maar ik kan heel slecht tegen mijn verlies, dat weten jullie. Dus ik ga absoluut niet dood.’

—

Die avond schreef ik een berichtje op Facebook over wat er was gebeurd en hoe de kansen lagen. *Vandaag heb ik gehoord dat ik voor negenennegentig procent zeker lymfeklierkanker heb, maar ik richt me op dat ene procent, ik ga mijn best doen, ik wil het niet van de daken schreeuwen, maar jullie horen het te weten.*

Zodra ik het gepost had bleipten de wo-hoo's en de sterktes binnen. De conciërge van mijn school schreef:

Ik ga voor je bidden, en je kent het motto van Liverpool: You'll never walk alone.

Dat vond ik mooi. Alles, wat iedereen zei, was mooi, ze namen toch even de moeite om te reageren. Er werd ook gesms't en gebeld, Ward was een van de eersten.

'Bobby!' zei hij. 'Kut!'

'Ja, man,' zei ik.

Hij vroeg nog even hoe mijn dag was geweest, maar na een paar zinnen begon hij al over Joslyn. 'Ik weet niet of ik haar nog leuk vind, Bob. Ik weet ook niet of zij mij nog leuk vindt. Wat denk je, moet ik haar dumpen?'

'Eh...' zei ik, 'ik heb even geen ideeën over jouw vriendin.'

'O, nee, natuurlijk niet. Nou, dan ga ik weer hangen, oké?'

'Oké, Ward.'

Je denkt nu misschien: wat een egogast, die Ward. Maar ik nam het hem niet kwalijk. Ik zette mijn telefoon op stil en ik sloot de computer af, en ik wist: alles gaat gewoon door. En dat was, zo vlak voor ik zwaar gevloerd in slaap viel, een behoorlijk geruststellende gedachte.

Voor wie zijn hele leven met oortjes in aan de Oostvaarders plassen heeft gezeten: Liverpool is de enige voetbalclub ter wereld waar echt gestreden wordt. Door de supporters, bedoel ik dan. Niet omdat ze hun vuisten gebruiken, maar omdat hun hart in het doel vliegt als de bal in het doel vliegt – dat merk je aan hoe ze zingen. *You'll never walk alone*. Dat rolt daar in golven van de tribunes alsof het een lange warme sjaal is, gebreid door mooie, ongerimpelde omaatjes – je ziet, als het om Liverpool gaat sla ik op hol, als ze verliezen ga ik het liefst met oortjes in aan de Oostvaarders plassen zitten.

—

De dagen erna? Scans, gesprekken, een operatie waarbij ze de bult weghaalden en onderzochten. Ik werd van links naar rechts gesmeten en weer terug. Na een van die onderzoeken (eentje waarbij ik een spuitje kreeg, ‘Hier kun je een beetje misselijk van worden’) wankelde ik naar mijn vader, die op een bankje zat te suffen. Hij schrok wakker en vroeg: ‘Hoe was het?’ En ik riep: ‘Ik ben misselijk van dat spul! Heb je een dweil bij je? Ik kots die hele vloer hier onder.’ Waarop de totale wachtkamer begon te gniffelen.

Wanneer we thuiskwamen was ik uitgeput. Ik at wat en hees mezelf de trap op, naar mijn kamer. Ik game niet, ik ging niet online, want ik wilde het liefste slapen. Dan was er geen ziektegepieker, dan hoefde ik geen aandacht te besteden aan de tien procent. Want dat had ik nu al een paar keer gehoord: dat negentig procent van de kinderen met lymfeklierkanker geneest – en tien procent niet.

’s Avonds, in mijn zichzelf verduisterende hoofd, groeide die ongeluksmarge als ik niet oplette naar elf, twaalf, veertig, zevenenzeventig. ’s Avonds viel ik, als ik niet oppaste, van mijn startblok af. Mijn vechtmodus verslapte en mijn gebalde vuisten zakten uit tot hulpeloos bungelende dingetjes met vingers. Maar tegelijkertijd hielpen die sombere gedachten me ook om te begrijpen dat ik niet gezond meer was. Ziek zijn is net zoiets als een nieuw jaar ingaan, of jarig geweest zijn:

pas na een tijdje zeg je dat het 2015 is en niet meer 2014, pas na een tijdje begin je eraan te wennen dat je geen zestien meer bent, maar zeventien. Dus dat getob was niet alleen maar slecht. En meestal was ik zo kapot dat ik paradijselijk snel in coma viel.

En 's ochtends was er dan licht, 's ochtends was ik weer sterk, 's ochtends begon ik, als we in de auto stapten, steeds wat meer te lijken op een kankeratleet.

—
'Hé,' zei ik tegen de tweeling, op de dag van de laatste uitslag, 'ik word misschien wel kaal. Moet je kijken.'

Ik had mijn haar onder een petje weggestopt en nu bedekte ik mijn wenkbrauwen met mijn vingers. 'En?' vroeg ik. 'Is het wat?'

Ze begonnen te grinniken en schreeuwden dat ik vet lelijk zou worden, zeker weten.

'O ja?' lachte ik. 'Zoiets als jullie?'

Al dat piekeren in de avonden had geholpen, ik raakte zelfs aan het ziekenhuis gewend. Ik knipoogde naar Chemo-Kasper als ik langs zijn duffe posters liep, en vandaag zou ik gaan horen hoe ik kon strijden.

We kwamen opnieuw het kamertje van de oncoloog binnen en er scheen een dikke bundel zon naar binnen. Het leek wel feestverlichting.

Ook nu weer kwam de dokter meteen ter zake – ik mocht die man wel. 'Het is dus lymfeklierkanker en we zijn net op tijd.' Niet alleen de klieren in mijn nek,

maar ook die rond mijn longen, mijn buik en middenrif waren besmet, maar de genezingskans was hoog, negentig procent, inderdaad, en er was een behandelplan.

‘Oké,’ zei ik, ‘van die overlevingskans maak ik gelijk maar eenennegentig procent, want ik ga er keihard tegenaan. Wanneer beginnen we?’

Ik kreeg een schema, met blokken en pijltjes. Acht maanden chemo, de kuren op donderdag, hier en daar een pauze. Ik mocht zelf beslissen of ik volgende week al wilde starten, of pas de ronde daarna.

‘Morgen,’ zei ik.

‘Dat redden we hier niet,’ zei de oncoloog. ‘We kunnen nog heel even wachten, want de tumoren groeien langzaam, je loopt er al zeker een halfjaar mee rond, misschien wel langer.’

‘Doe dan maar over drie weken, dokter.’

‘Prima.’

Natuurlijk, het was opnieuw een slechte uitslag. Maar ik kon eindelijk aan de slag, dus ik was in mijn hoofd al een paar juichrondjes aan het rennen. Eerst nog een beetje lol maken en dan: *Let the games begin.*

—

De jaarlijkse barbecue van het voetbalteam kwam eraan. De vorige keer dat we bij elkaar waren geweest, buiten de training en de wedstrijden om, was tijdens het vader-en-zoon-weekend. Toen gingen we los, nu

wist iedereen wat ik te horen had gekregen. Ze vroegen mijn vader of ik wel naar de tuin van de elftalleider wilde komen. ‘Een uurtje,’ zei ik.

Bobby is een clownsnaam, en eigenlijk klopt dat ook wel: aan het eind van een donderspeech in de kleedkamer maak ik meestal een grap, zodat we weer op gang komen met z’n allen. Iedereen heeft zo zijn taak, dit is de mijne. Maar nu vroeg mijn vader in de auto: ‘Weet je al wat je gaat vertellen?’ En ik zei: ‘Ik zie wel. Vrolijk zal het niet worden.’

De anderen waren er al, maar ze hadden voor ons een parkeerplek vrijgehouden.

We gingen achterom, via het zijpad. Daar stond een haag van fietsen, die ik een voor een opzij moest zetten om erlangs te kunnen. Ik voelde me net een artiest voor zijn optreden, ik wist dat er gehuild zou worden, ook door mij. Dat was niet erg, ik voelde me toch al naakt. Bovendien was het wáár – ik had kanker en dat was kut. Maar het omslaan van de sfeer: daar zag ik tegenop.

De laatste fietsen waren opzij gezet, en ik stond voor de poort. Ik haalde diep adem, deed hem open en stapte de tuin in.

Meteen werd het stil.

Ik had Ward, Bart en Kelvin en ook de anderen alleen online gesproken, ik had nog niemand gezien. En nu stonden ze daar met z’n allen. Ze zwegen en keken me aan.

Toen stapte de elftalleider naar voren. Hij liep naar

me toe en sloeg zijn armen om me heen. Hij begon te huilen, en ik natuurlijk ook.

Daarna liep ik naar de teamgenoot die het dichtst bij stond, omhelsde hem, en zo vormde zich als vanzelf een soort knuffelrij. Ik schoof er gewoon langs. Iedereen deed mee, alle vaders, alle jongens. Af en toe zei iemand 'shit' of 'kom op, Bobby', en ik voelde me zo fokking welkom, daar, op dat volle gazon.

Bij mijn drie beste vrienden bleef ik net wat langer staan en ze lieten me ook net iets later los. Ward zei, toen we borst aan borst stonden: 'Bob, wat moeten wij nu doen?' Ik zei: 'Ik weet het niet.'

Na de laatste omhelzing moest ik weer normaal zien te worden. Ik keek naar het achterste stuk van de tuin. Misschien moest ik daar even op het terrasje gaan zitten. Naar het water staren.

Terwijl ik wegliep hoorde ik iemand zeggen: 'Hoe kan het nou net Bobby zijn? Hij doet nooit iets verkeerd. Hij rookt niet, hij drinkt wel een beetje maar echt niet zo veel, en bij de politie kennen ze hem niet.'

Mijn vrienden waren met me meegelopen. Ward hurkte zonder iets te zeggen naast me neer. Kelvin kwam er ook bij, en Bart ging tegenover ons staan. Hij trok blaadjes van een struik en friemelde er zenuwachtig mee.

'Bob,' zei hij, 'wat hebben ze nou precies gezegd?'
Ik begon te vertellen.

Ward mompelde af en toe: ‘Balen, Bob.’ Bart stelde nu en dan een vraag. Kelvin zei nog steeds niet veel.

Ik voelde me weer wat sterker worden met deze drie om me heen. Het was een soort pitstop. Een reparatieservice.

Na een tijdje vroeg Ward het opnieuw: ‘Hoe gaat het dan met ons? In de zomer?’

‘Nou,’ zei ik, ‘ik ben natuurlijk bijna jarig.’

‘O ja gozer,’ viel Bart opgelucht in. ‘Wat wil je eigenlijk hebben?’

Zo ging het langzamerhand weer over gewone dingen, en op een gegeven moment voelde ik gesnuffel bij mijn oor. En gelijk. Dat kwam van Jip, het hondje van de elftalleider, dat maar niet begreep waarom de jongens die normaal altijd met hem speelden nu zo saai zaten te doen. Maar ik zei: ‘Kelvin, is dit jouw manier om aandacht te vragen?’

‘Bob,’ zei Kelvin.

‘Ja, Urineboy?’ zei ik.

‘Er is dus niks veranderd. Je bent nog steeds een idioot.’

—

Na een tijdje kwam de elftalleider naar ons toe. ‘Kom,’ zei hij tegen mij, ‘we gaan naar binnen, dan kun je alles nog even rustig uitleggen.’

In zijn krappe woonkamer gingen de jongens van mijn elftal om de tafel zitten. De vaders bleven staan.

Ze lieten voor mij een stoel aan het hoofdeinde vrij.

De pauze met mijn vrienden had me goed gedaan, want ik kon weer normaal praten. Ik zei: ‘Jullie weten het dus al: ik heb een probleem. Ik ging voor een bultje naar de dokter en nu sta ik hier.’

Daarna hield ik mijn verhaal nog een keer, in een kortere versie dan daarvoor, daarbuiten, en ik eindigde met: ‘Maar ik ga proberen te blijven voetballen. Jullie zullen me nog wel zien.’

Ze keken me allemaal aan. Niemand zei iets. Een enkeling knikte.

De elftalleider schraapte zijn keel. ‘Max,’ zei hij, ‘we staan allemaal achter je. En nu gaan we even wat eten, want dat hebben we wel nodig.’

De vaders kwamen naar me toe, en de jongens renden heen en weer met sateetjes. ‘Wil je nog?’ vroegen ze, een voor een. Die avond heb ik minstens vier tonnetjes pindasaus binnengekregen, en zeker zes gefileerde kippen.

Ward bleef bij me, waar ik ook heen ging. Als een schildwacht. Als een hondje. Ik vroeg me af waarom hij het deed, maar het zag er wel trouw uit. ‘Geef maar,’ zei hij, toen ik met een handvol leeggegeten stokjes stond.

Na een uurtje zag mijn vader aan me dat het tijd was om te vertrekken. Iedereen riep ‘Doei, Bob! Sterkte, Bob! Zie je, Bob!’ en ik kreeg een laatste hug van de elftalleider.